

häda üles. „Ole rohul, kulla wend,” ütles warblane, „tule minuga linna, külal sealt leiamme abi.” lendas eele, foer ladus taga járele, ja nönda saiib mölemad linna. Läksid warsti liba farni juure, warblane ütles: „Dota nature, mina annan sulle liba,” lendas farni laua peale, ja senni fui libuniku sel föögitudrufuga nälja heitis, tömbas laua äärest lihatüki nofaga maha, nönda et plärts ulitja peale suffus, foer wöttis, pani nabka ja mölemad panid lippama. „Kas ju maqu juba täis?” küüs warblane, foer wastas: „libbast saaks nüüd ful, aga mina ei ole tåna veel mite leiwakoorust näinud.” Said kahekesti saiafanggi, wana saiamutred kärat sed ja tülitseid iisekeskis, ei pannud tahete, kuida warblane warganofaga timpaini, prantsaini ja magusaid s in leti pealt mahafisus foerale neeldas. Warblane küüs: „Saab sest?” Foer wastu: „Saiahimu on ful möödalaind, aga süniks mulle kaa wedelat peale rüüba ta.” Läksid edasi, joudsid maja juure, föogi uks läiali lahti. Warblane waatas afnast

sisse, leeme waagen laua peol, inimese hingge pole föögis, ütles: „Lähme sisse leent fatsumi.” Koer laua peale, hoffas laekuma ita „külal fölbab, külal fölbab,” warblane ütles: „Sõge, miks ei fölba, tena herneleem!”

Sai foer waagna põhja puhtaks laekunud, läksid mölemad minema, warblane küsib: „Kas föht juba täis?” foer kostab: „vi jab, föht naqu trum üles aetud, pea tahab lõhkuda, lähme maale wäśind feha jahutama!” ja läksid. Päike paistis palavaste, frantsene wästis ära, ütles sõbrale: „Uni tikub peale, kül ma heidaksin hea meelega natufeseks ajaks magama.” Warblane ütles: „Heida peale, mina istun senni puu ofja peale ja katjun föik oma looviisid läbi, et möni fogemata ei laufs meelest ära, ja uni sulle õige magusaste peale tulleks.” Frants heitis kess teed maha ja uinus tasfedie magama.

Siis tuli wooriges wiinakoormaga ja kahe hobusega linnast ja sõitis just selle roopa sees, kus foer magas, ega tahtnud förwale